

ки князове по земя-та му са подчинени, той може кра-
ле да поставя и свалява, да развързва по кефа си
народи, кои-то полагаха клѣтва за вѣрность прѣдъ кня-
за си; негово-то царство завземаше всички земи и
всички трѣбваше да му са покоряватъ—това е Божия-
та воля.» Това бѣха дръзки-тѣ мисли на Григория VII,
по тази причина, той остави Германския царъ по ри-
за да стои на снѣга и осежди попови-тѣ му да са не
женятъ, съ това да може да си състави свои оръдия.
Това срѣдне-вѣковно състояние тѣрсяха Езуити-тѣ пакъ
да въздигнатъ подъ предводителство-то на Римъ. Но
срѣщу тази сила, са противостои самъ-си царъ Вил-
хелмъ—Германский императоръ. На 7 Августа Пиусъ
IX отпрати едно писмо камъ нѣмския императоръ, пжлно
съ онѣзи срѣдне-вѣковни изречения, въ кое-то при дру-
ги-тѣ са искаваше: «всякой кръстенъ принадлежи
въ едно какво-да-било сношение камъ Папа-та»,
но царъ Вилхелмъ му отговори твърдѣ рѣшително на 3
Септемвр. и говореше чистосърдечно срещу онѣзи усилва-
ния, кои-то пишеше папа-та. Той му пишеше; «Евангели-
ческо-то вѣроисповѣдание, камъ кое-то имамъ честъ и
азъ да се причислявамъ, както и мои-тѣ предшественни-
ци и по-много-то ми поданници, не ни позволява никакъ
да имаме другъ нѣкой посрѣдникъ въ отношение камъ Бога,
освѣнъ да припознаваме за глава Исуса Христа.» Чрезъ
това царско писмо камъ Папа-та, всичкия нѣмски на-
родъ благодари на Вилхелма, а тѣй сжшо и английския
народъ придоби симпатия за Нѣмци-тѣ и за царя имъ въ
борба-та му съ ултрамонтанизма. Отъ тука нататъкъ захва-
ща въ Германия гонение-то срещу Католишки-тѣ священ-
ници, по причина, че правителство-то искаше да знае или да
му са обажда всякой пжтъ замещение-то на нѣкои попове, и
пр. работи, срѣщу кои-то много пжти протестираха владици-
тѣ. Но това нѣщо несправедно ли бѣше? Никъкъ; ултрамон-
тани-тѣ го нарекоха прислѣдвание на Христианство-то!